

למנוי לקומה 10 *

כ"י "ברייתא דרבי יוחנן... אבא בר ברקא דרבי יוחנן...
ה"י

תוס' כ"י ד"ה ורמב"ם
תוס' כ"י ד"ה ורמב"ם
רמב"ם ד"ה ורמב"ם
תוס' ד"ה ורמב"ם

כ"י "אבא בר ברקא... אבא בר ברקא...
ה"י

ג'ה' כ"י: "אבא בר ברקא... אבא בר ברקא...
ה"י

ג'ה' ד"ה: "אבא בר ברקא... אבא בר ברקא...
ה"י

תוס' ד"ה ורמב"ם
למנוי לקומה כ"י ד"ה ורמב"ם - "אבא בר ברקא...
תוס' ד"ה ורמב"ם

כ"י "אבא בר ברקא... אבא בר ברקא...
ה"י

קצוות ס' לז"ה סק"ג

רמב"ם הלכות נזקי ממון פרק ג הלכה ד

בהמה שהיתה עומדת ברשות הניזק ותלשה פירות מרשות הרבים ואכלתן ברשות הניזק הרי הדבר ספק לפיכך אינה משלמת אלא מה שנהנית ואם תפש הניזק כמה שהזיקה אין מוציאין מידו שהרי ברשותו אכלה. /השגת הראב"ד/ בהמה שהיתה עומדת ברשות הניזק ותלשה פירות מרשות הרבים. א"א נראה דהכי גריס לה למילתא (לבבא קמא/ כ) מתגלגל מהו היכי דמי דקיימא ברה"י וקא מתגלגל ואתי מר"ה = מרשות הרבים = לרה"י והיא מיושרת מן הגירסות שלנו.

רמב"ם הלכות נזקי ממון פרק ג הלכה ה

כלב שנכנס לחצר ונטל פת או בשר והוציאן לרשות הרבים או לחצר אחרת ואכלן שם משלם מה שנהנה, אכלן בשדה של בעל החצר משלם חזק שלם כאילו אכלן בתוך החצר שהרי ברשות הניזק אכל, וכן כל כיוצא בזה.

מגיד משנה הלכות נזקי ממון פרק ג הלכה ד בהמה שהיתה עומדת ברשות הניזק וכו' כלב שנכנס לחצר וכו'. דעת רבינו ז"ל דהיכא דלקיחת הדבר ברשות אחת ואכילתו ברשות אחרת הולכין אחרי רשות שהאכילה שם כל זמן שהוא להקל על המזיק וזו היא הבבא השנייה ויצאה לו מהסוגיא שעל משנת כלב שנטל את החררה וכשאמרו למעלה פ"ב ועל החררה משלם חזק שלם דוקא כשאכלה בגדיש של בעל החררה וכמו שנתבאר כאן וכל זמן שרשות האכילה הוא להחמיר על המזיק סובר רבינו שהיא בעיא דלא איפשיטא וגורס כך בעי ר' זירא מתגלגל מהו היכי דמי דקיימא ברה"י וקא מיגלגל ואתי מר"ה לרה"י. ובהשגות והיא מיושרת מן הגרסאות שלנו ע"כ:

חידושי הראב"ד

מתגלגל מהו. נסחא דילן כגון דקאכלה ברשות היחיד וקא מגלגל ואתי לרשות הרבים. פי' כגון שנכנסה לרשות היחיד והתחילה לאכול שם ונטלה משם וגמרה ואכלה ברשות הרבים, בתר תחלת אכילה או בתר בסוף

[אזלינן]. ת"ש וכו' אכלה בפנים וכו' מאי לאו אפי' מתגלגל. אלמא בתר בסוף אזלינן. לא על מה שבפנים חייבת. אם התחילה ונמרה בפנים אע"פ שמקצתו היה בחוץ, על מה שבחוץ פטורה. אע"פ שמקצתו היה בפנים. איבעית אימא כפתילה וכו' דכיון דפרי עצמו איכא מקצתו בפנים ובחוץ אזלינן בתר גמר אכילה. אבל פרי שכולו בחוץ או בפנים. דילמא בתר נטילה אזלינן שהיא תחלת אכילה. נ"א [נסחא אחרינא] כגון דקיימא ברשות [הרבים] וקא שקלה מרשות היחיד ואפקא לברא וקא מיבעיא ליה אי בתרא דיליה אזלינן ואיהי ברשות הרבים אולא וקיימת. אי בתר מקום פירות אזלינן ומרשות היחיד [שקלתינהו] (יד). וקשיא לי ומאי שנא ממחורת [ופליגי בזה] רב ושמואל. דהא קיימא ברשות הרבים ושקלא בצדי הרחבה. ואי אמרת התם כגון דאכלה לה בצדי הרחבה ומשום הכי מחייב כה רב. אם כן לשמואל דפטר התם [כל שכן] דפטר כהא. ושמא לדעת רב הוא דאיבעיא ליה. אי נמי אמסקנא דאמרינן כמחורת כולי עלמא לא פליגי דחייבת והתם הוא דאכלתינהו בצדי הרחבה דאע"ג דקיימא היא ברשות הרבים חייבת. אבל הכא דקיימא ברשות הרבים ואכיל להו ברשות הרבים אלא דשקלתינהו מרשות היחיד ואכלתינהו מאי. ת"ש משוי מקצתו בפנים ומקצתו בחוץ לשון קצרה ומשוי קא' ולפי שהוא דבר טועם קרי שוי. מאי לאו אפי' מתגלגל וש"ס דבתר מקום אכילתה קאזלינן ולא ממקום נטילתה בין לפטור בין לחיוב. ותפשוט לך מיהא דכי האי גונא מתגלגל חייב. מיהו היכא דהוי כוליה(טו). ואיכא למימר דההיא אוקימ' לאו לדעת שמו' היא דהא שמו' טוקים לה רישא ר' טרפין וסיפא רבנן. דאיהו סבירא ליה דכי האי גונא לאו חצר הניזק הויא

שיטה מקובצת מסכת בבא קמא דף כ עמוד א כל המשנה ובא אחר ושינה וכו'. הקשה רבינו אפרים מאי איצטריך למעוטי ובער בשדה אחר לפטור ברשות הרבים תיפוק ליה דכל המשנה ובא אחר ושינה פטור דהניח פירותיו ברשות הרבים. וי"ל דלא הוה מצי למעוטי מהא דלא הוה מצי למימר שינה בו שהרי מועד מתחילתו. ע"כ.

שיטה מקובצת מסכת בבא קמא דף לב עמוד א והא הכא דבמהלכת כרובצה דמי. וא"ת והא לא דמו דפרה הזיקה בידיים ומתניתין באם עמד בעל החבית הזיקא ממילא ואם כן נהי דפטרינן במתניתין ליכא למיפטר גבי פרה. ועוד קשה דטעמא דפרה דפטור הוי משום משנה ובא אחר ושינה בו והאי טעמא לא שייך גבי אדם כדפרישנא לעיל ומתניתין היינו אדם. וי"ל דלא גרע הזיקא ממילא דאדם להזיקא דבידיים דפרה ולהכי מדמי להו אהדדי בטעמא דפרה הוי משום דרובצה גורמת למהלכת שבעטה בה לפי דאורחא כשפרה רואה את חברתה רובצת בועטת בה והכי נמי במתניתין בשעומד בעל החבית גורם לבעל הקורה לשבר ולהכי מדמה להו אהדדי. ומשני דמכל מקום לא דמו דגבי פרה נהי דאית לך וכו' כלומר בשביל שרובצה לא היא גרמה לך בכך שתבעוט בה דנהי דאית לך רשותא לסגויי עלאי וכו'. ותימא הא אמרינן לעיל איבעי ליה לסגויי באיך גיסא כדי שלא תהא ניזוקה ואם כן כל שכן דאמרינן ליה שלא תזיק אחרים ואם כן לית ליה רשותא לסגויי עלה. וי"ל דהכי קאמר נהי דאית ליה רשותא לסגויי עלאי ולהפטר כדון גל ברשות הרבים דרחמנא פטריה אבל כדי שלא תהא מזוקת ודאי איבעי ליה לסגויי באיך גיסא. **תלמיד הר"פ ז"ל**.